

The book cover features a whimsical illustration of a woman with curly red hair, wearing a green dress and brown shoes, floating in a blue sky. She is holding a green paper airplane in her right hand and reaching for a large gold star with her left. She is standing on two white clouds. In the bottom right corner, a small black and white dog sits on a white cloud. The sky is decorated with several gold stars of different sizes, white clouds, and pink hearts. The title 'KE HVĚZDÁM A JEŠTĚ DÁL' is written in large red letters on the right side. The author's name 'Marilyse Trécourt' is at the top left. The publisher's logo 'motto' and the word 'román' are at the bottom left.

Marilyse Trécourt

KE
HVĚZDÁM
A JEŠTĚ
DÁL

motto

román

Ke hvězdám a ještě dál

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Marilyse Trécourt

Ke hvězdám a ještě dál – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Marilyse Trécourt

KE
HVĚZDÁM
A JEŠTĚ
DÁL

Praha 2020

Přeložily Andrea a Daniela Marešovy

1

„Lucie? Jsi tady? Fakt mi musíš pomoci. Nevím sice jak, ale... Potřebuju tvoji energii, sílu, dravost. Dusím se. Takový život mě nebaví, potřebuju změnu, trochu čerstvého vzduchu. Kde mám začít?“

Lucie se na mě s odzbrojujícím úsměvem dívá z malé fotografie. Její obličej se mi tak podobá, že někdo cizí by si nás mohl splést.

Park jako obvykle v tuto hodinu zeje prázdnotou. Houpačky a kolotoče klidně a nehybně čekají nájezd hordy nepřičetných dětí, které sem po vyučování dorazí, tedy pokud déšť poctí svou návštěvou jiný park. Je slyšet jen hluk aut projíždějících po ulici a kapky dopadající na můj deštník.

Občas se tu brzy po ránu cestou do práce zastavím. Uklidňuje mě to. Můžu mluvit nahlas, vyslovit všechno, co mám na srdci, a když se mi chce, můžu si dokonce poplakat. A ona mě poslouchá s tím svým věčným úsměvem na tváři a nikdy mě nepřeruší. Na několik minut můžu být sama sebou a přiznat své pochyby.

„Tak co bys na mém místě dělala ty?“

Slyším, jak se mi směje. „*Hele, přestaň si stěžovat,*

to je k ničemu. Jestli tě tvůj život nebaví, tak ho změň!“

Ale já nejsem jako ona. Chybí mi její odvaha.

Ukládám fotku zpátky do kabelky a přitom se neúspěšně snažím udržet rukojeť deštníku mezi krkem a ramenem. Ledová voda mi steče za límec. Mokro mám i v botách.

Lucie má štěstí, tam, kde je, neprší. Ale něčeho mám výjimečně víc než ona. Žiju. Tedy aspoň přežívám. Myslím, že ani to není k zahoeení.

2

Ve chvíli, kdy zavírám dveře od auta, se převtělím do „pohodové Estelle“. „Estelle? Ta je v pohodě!“ zněla by asi odpověď většiny lidí na otázku, jaká jsem. Nasadím úsměv. Jde se na věc!

Do banky dorazím s devatenáctiminutovým zpožděním – ať žijí dopravní zácpy! Zatracený déšť! Nejenže auta za špatného počasí stojí v nekonečných kolonách, což nepříznivě ovlivňuje můj časový rozvrh (i moji náladu), ale navíc se moje vlasy o své vlastní vůli rozhodnou, že nadešla jejich chvíle slávy. Jako by jim vlhko dávalo právo na svérázné sebevyjádření, které je v úplném rozporu s estetickým cítěním, a proměnily se v odporné zkroucené provázky. Rychle to vrabčí hnízdo sepnu do nedbalého drdolu, aby mě ostraha budovy náhodou neměla potřebu složit na zem. Nějaká žena mi podrží vstupní dveře. Susie. Ta mi tak ještě scházela. Mám jen dva metry na to, abych vykouzčila pokrytecký úsměv.

„Nazdaaar, krásko!“ prohodí a políbí mě na přivítanou na tvář. „Teda, ty jsi dobrá, dneska sis udělala palmu? Chceš vypadat mladší, jo?“

Stačí pouhé tři věty a máte jasno, co je Susie zač. Tváří se jako nejlepší kamarádka, když vás s tím nejsladším úsměvem zdraví, ale záhy vám zezadu zasadí smrtící úder, který se v jejím podání zdá jako ten nejzábavnější vtip na světě.

„Ale kdepak, jenom jsem si je takhle narychlo stáhla, jak prší.“

Nečekám na odpověď, udělám čelem vzad a v nepromokavém kabátu, ze kterého pomalu odkapává voda, upaluju k sobě do kanceláře. Honem zapnout počítač, aby můj šéf nezjistil, že jsem přišla pozdě.

V tu chvíli se mi rozehraje mobil a na displeji se objeví Lucasův obličej. S povzdechem hovor přijmu.

„Mami? Nemůžu najít klíče.“

„Komoda u dveří, první šuplík. Nezačínáte náhodou v osm?“

„Začínáme, proč?“

„Protože je 8.25!“

„Už? Nepřišlo mi, že už je tolik.“

„Lucasi! Koukej si pospíšit!“

Do kanceláře okázale vejde vedoucí marketingového oddělení Stéphane. Chvatně hovor ukončím, v duchu si slíbím, že tuhle konverzaci s mým roztržitým synem dokončím později, a snažím se usilovně předstírat, že jsem zabraná do něčeho v počítači. Dojde až ke mně a stiskne mi ruku jako ve svěráku.

„Dobrý den, Estelle.“

„Dobrý den. Právě procházím rozpočet.“

Nakloní se a nechápavě se zadívá na obrazovku, ze které se na nás usmívá můj manžel, syn a Mojito – náš černý a naprosto odporný francouzský buldoček. Namátkou otevřu jednu záložku, abych zamaskovala rozpaky. Reklama na granule pro psy. Stéphane pochybovačně zvedne obočí.

„Chci tím říct, že nad ním spíš přemýšlím,“ vysoukám ze sebe. „Dáte si kávu?“

„Ristretto. A pošlete mi zápis ze včerejšího jednání.“

Žádné „Děkuji, jste moc laskavá“ nebo „Jestli budete mít chvíli, když máte sama tolik práce, a ještě ji ostatně děláte skvěle“.

Odejde z kanceláře a já si konečně můžu sundat promočený kabát. Co si o mně asi musí myslet?

V týmu jsme dva: já, marketingová asistentka, a Kévin, *CRM analytics manager* (nechtějte po mně vědět, co to znamená, sama to pořád ještě nevím). Je mladý, je mu kolem pětadvaceti a je moc sympatický. Vždycky vyšňořený, o přítelkyně nikdy neměl nouzi, ale před třemi týdny se rozhodl natrvalo usadit s ženou svého života Joyce.

Když Stéphanovi rozmrzele servíruju kávu, do kanceláře vejde můj zachránce Kévin – na tváři mu hraje široký úsměv a v ruce drží sáček.

„Ale ne, to bys neudělal!“

„Jako co?“ zeptá se se svatouškovským výrazem.

„No tohle, co je v tom pytlíku?“

„Ále, přece sladké pečivo!“

„Kévine! Kvůli tobě vypadám jako italská matrona!“

„Ještě si stěžuj! Díky mně vypadáš jako Monica Bellucciová.“

„To určitě, jen si ze mě utahuj... Jak se má Joyce?“

„Skvěle! Včera večer jsem jí dal klíč od bytu...“

„Cože?! Tak brzo? Teda, vlastně to je super! Moc ti přeju, aby vám to vyšlo. Nevzal jsi náhodou i rozinkové šneky?“

Náš rozhovor přeruší další vyzvánění telefonu. Tentokrát mi volá manžel. Povzdechnu si o něco hlasitěji.

„Copak je, Richarde?“

„Zastavil jsem se doma pro mobil, který jsem tu zapomněl, a narazil jsem na Lucase, jak hraje hry na počítači. Je to normální?“

„Jistěže to není normální! Ráno nestihl odejít do školy včas, ale řekla jsem mu, ať tam přesto jde.“

Na druhém konci slyším syna, jak se ospravedlňuje:

„Bál jsem se, že mě vyhmátne Hitler!“

Řeč je o řediteli lycea, který si přezdívkou vysloužil svou přísností i malým směšným knírkem, který si odjakživa pěstuje. Už teď jsem vyčerpaná, znovu si povzdechnu a požádám Richarda, aby Lucase do školy odvezl. Potom se konečně ponořím do práce.

Do práce, která mě upřímně moc nebaví, ale která má tu schopnost, že celý den uteče jako mávnutím kouzelného proutku.

18.30. Konečně na cestě domů. Už neprší, ale kolony jsou pořád. Žaludek se mi svírá hlady – na vině je jídelna u nás v práci, kde neseženete nic jiného než jídlo s pořádnou porcí majonézy, a já zrovna držím dietu (rozumějte velmi specifickou dietu, která je nejvíc poplatná výkyvům mých nálad) –, jsem vyčerpaná a přeju si jedině: schovat se pod peřinu a zapomenout na tenhle otravný den. Přesto jakmile si představím, co mě doma čeká, skoro bych se raději vrátila do práce. Připomínat Lucasovi, aby si udělal úkoly, zatímco se každých pět minut ptá: „Už budeme jíst? Mám strašnej hlad!“, trpělivě snášet Richardovo stěžování, že „toho vola Duranda“ (alias vedoucího prodeje u něj v práci) už prostě nesnese, a dávat do pořádku Mojitovy ustavičné neplechty... Mám na krajíčku a zmocní se mě pocit propastné prázdnoty.

Rázným pohybem podrážděně zaženu slzy. *Ze všeho nejdůležitější je, abychom všichni byli zdraví. Rodina je na prvním místě a ta moje je skvělá.*

Dopřeju si chvilku, abych v sobě zase vydolovala „pohodovou Estelle“, donutím se věřit, že mi dnešní večer nachystal třeba nějaké příjemné překvapení, a otevřu dveře od bytu.

3

„Lucasi, je všechno v pořádku, udělal sis úkoly?“

„Jo, klídek!“ odpoví a ani se nenamáhá zvednout oči od televize, kde na sebe u bazénu pokřikují nějací teenageři ve skutečně miniaturních plavkách. „Co bude k jídlu?“

„Ještě nevím...“

„Můžeme mít něco dobrýho?“

„Proč? Jindy, když uvařím, ti to nechutná?“

„Jo, ale víš, jak to myslím...“, odpoví a hladí přitom Mojita, který mu vyskočil na klín.

Budu si myslet, že jo.

„A co ty, maminečko, jde to?“

„Musí, zlatíčko. Díky.“

Lucas je budižkničemu, o tom není pochyb, ale taky umí být moc milý, dokonce přítulný (když chce) a já se nemůžu nabažit toho, když mi vypráví o kamarádech a svých dívkách nebo mi klade filozofické otázky typu „Když sní ryba jinou rybu, myslíš, že jí může zaskočit kost?“

Usměju se na něj a jdu do koupelny vyndat prádlo z pračky. Dvanáct Lucasových triček, padesát tři Lucasových ponožek, čtyři Lucasovy džíny, desa-

tery Lucasovy slipy a dva Richardovy svetry. Moje není nic. Do pračky se už nic víc nevešlo. Vráťím se do kuchyně, vyndám nádobí z myčky a naskládám do ní to špinavé.

Podezřelý zvuk mě přinutí nakouknout do chodby. Vrčení doprovázené astmatickým funěním. Tuším něco nekalého, a tak se okamžitě po špičkách vydám tím směrem... Je to Mojito! Baví se tím, že okusuje hromadu ponožek a rozhazuje je kolem sebe. Těch třiapadesát ponožek, které jsem právě rozvěsila, je poslintaných a válí se po zemi... Když je dám zpátky do koše na špinavé prádlo, Lucas si bude stěžovat, že už nemá žádné čisté ponožky, takže se rozhodnu, že je zase rozvěším na sušák, jako by se nic nestalo. Mohla bych se vsadit, že Lucas si ničeho nevšimne.

Přichází Richard a pohodí boty a kufřík v obýváku.

„Ahoj, puso!“ zavolá na mě. „Co bude k jídlu?“

„Ještě nevím, nestačila jsem se ani podívat. Jak ses dneska měl?“

„Ani mi nemluv! Durand, ten vůl, nám zase udělal věc, to bys nikdy neuhodla!“

Už to nevydržím. Poslouchat ho, jak si stěžuje na toho „vola Duranda“, který vyžaduje, aby dělal „kraviny“, který mu nikdy „nedá pokoj“, který ho vysává a mačká „jako citrón“. Když má toho místa plné zuby, tak ať zkusí něco jiného!

„A co ty, holka, co děláš ty?“

Hele, Lucie je tu. Nebo je to spíš moje svědomí, které se mi usilovně snaží ukázat všechno, co dělám špatně, a na co všechno nemám odvalu, abych to uskutečnila.

„Tak jsem mu řek, že se může jít třeba vycpat!“

„To jsi mu vážně řekl?“ zeptám se mechanicky.

„No jasně! Ale ten vůl je jako pařez, ani nevím, jestli mě slyšel. A jak ses měla ty?“

„Stéphane taky dneska nebyl nejpříjemnější. Musela jsem dvakrát přepisovat zápis ze schůze a pak po mně chtěl, abych ani ne za dvacet čtyři hodin udělala návrh rozpočtu na příští rok! Umíš si to představit?“

„To tedy přehání! Neměla by sis to nechat líbit, puso. Co bude k jídlu?“

Směr kuchyně a příprava večeře. Lednice je skoro prázdná, neměla jsem čas nakoupit. To nejlepší, co dokážu v těchto podmínkách vykouzlit, jsou těstoviny carbonara a salát. Moji chlapci zhltnou večeři tak rychle, že ani nepřemýšlí o tom, zda jim chutná, natož aby je napadlo mi to říct.

„Ty už nebudeš?“ zeptá se mě Richard.

„Nemám moc hlad, jsem trochu...“

„Můžu to teda dojíst?“

„Ano.“

Měli bychom si znovu promluvit o incidentu z dnešního rána, o tom, že si Lucas dovolí přijít o dvě

hodiny později do školy, o jeho nezralosti a nespolehlivosti a taky o laxnosti a neschopnosti jeho otce samostatně vyřešit vzniklou situaci a nezatěžovat mě tím v práci. Ale ne dnes večer. Toužím po jediném: ponořit se do teplé vody a pustit si nějaký dobrý film. Třeba *Lásku nebeskou*...

Sklidím ze stolu, sednu si na pohovku vedle Richarda a položím mu hlavu na rameno. Dívá se na zprávy.

„Někdo musí s Mojitem.“

„Já to dnes večer nezvládnou, únavou se mi motá hlava. Něco na mě asi leze. Opravdu se na to necítím.“

„To je pořád dokola. Já jsem taky hotová.“

„Já vím, pus. Slibuju, že příště půjdu já.“

Mojito nastraží uši, jako by sledoval, co si povídáme, a položí si uslintanou tlamu na moje koleno a upře na mě svůj žadonící pohled. Vzdávám to a je mi jasné, že bitva byla prohraná předem.

„Vyhrál jsi, ty chlupatá bestie!“

Znovu si obléknu kabát, popadnu deštník a vodítko. Ulice jsou vylidněné, zahalené tmou, kterou občas naruší světla projíždějících aut nebo rozsvícená okna v bytech. Ráda se lidem večer dívám do oken, když mě nemůžou vidět. Baví mě představovat si, co si asi povídají u jídla, jejich vtipy, něžná gesta, pohádky, které mámy dětem vyprávějí na dobrou noc...

Ach jo, kdyby mě tak slyšela Lola! Dokola mi opakuje, že se nesmíme životu podřizovat. Lola je

moje kamarádka z dětství. S Lucií jsme byly nerozlučná trojka, i když jsem byla ostýchavější a zdrženlivější. Lola na názory ostatních zvysoka kašle. Chce se líbit sama sobě, být sama se sebou spokojená, a proto je tak úžasně přitažlivá. Což je něco mně naprosto cizí.

Sednu si na mokrou lavičku, vytáhnu mobil a vytvočím její číslo v naději, že mi náš rozhovor trochu zvedne náladu. Hlasová schránka.

„Ahoj, Loli, tady Stella. Jen jsem chtěla vědět, co je nového. Až budeš mít chvílku, zavolej mi, ano? Pusu!“

Lola mi vždycky říkala Stella, přijde jí to víc šik než Estelle. Od ní mám také jméno pro svého psa: podle ní jsem při dámské jízdě po jednom mojitu stejně rozparáděná jako on. Neblbni, Estelle! Nemůžeš přece zpívat Luise Mariana a bavit tím všechny číšníky! Už ne. Vypadala bys jako cvok.

Když Mojito vykoná, co si příroda žádala, s očiividnou hrdostí na mě upře tázavý pohled: „Tak půjdeme, nebo co bude?“ Zvedne se vítr, opře se do deštníku a ten se zastaví o tři metry dál. Můj buldok běží, co mu jen krátké nožky dovolí, aby mi ho přinesl, myslí si, že je to nějaká hra. Podá mi ho, ale už je pozdě, jsem mokrá od hlavy až k patě. Položím deštník na lavičku vedle sebe a dívám se na auta, jak projíždějí kolem a nevnímají mě ani můj obličej

zmáčený deštěm. Deštěm a slzami. Už je nedokážu zadržet. Hráz se protrhla. Je příliš pozdě.

Můj pes vyskočí na lavičku a přitulí se ke mně.

„Víš, s tebou je to jednoduché, vím, co jsi zač,“ říkám svému zmoklému mazlíčkovi. „Jsi pes. O sobě nevím, co bych řekla. Naprosto přesně vím jen to, kdo jsem ve vztahu k ostatním: obětavá matka pubertálního flinka, stejně tak obětavá manželka muže, který mě už nevnímá, a v práci přehnaně obětavá asistentka ješitného tyрана. Ale já sama, kdo jsem já? Mám pocit, že jsem prázdná skořápka. A ještě k tomu mám příšerné vlasy.“

Mojito na mě vyvaluje svoje černé bulvy a jako obvykle neřekne ani slovo.

„Ach, Lucie, moc tě potřebuju, opravdu mi musíš pomoci!“

Odpoví mi noční ticho. Ještě nikdy jsem se necítila tak opuštěná.

4

Uprostřed noci mě zničehonic probudí strašný hluk: Richardovo chrápání připomíná rozzuřeného losa. Jako každou noc. A stejně jako každou noc jeho chrápání na plné čáře vítězí nad prášky na spaní, kterými se u sebe snažím navodit spánek. Oči mám napuchlé dlouhým pláčem, o slovo se hlásí mučivá migréna a mně je jasné, že už znovu neusnu. Nakonec vstanu a jdu se napít vody. Dveře do Lucasova pokoje jsou pootevřené; spí rozvalený přes celou postel a deka leží na zemi. Je to silnější než já: zvednu ji a pěkně ho přikryju.

Jako bych slyšela Lolu, která mi opakuje, že bych měla přestat opečovávat všechny okolo a začít víc myslet sama na sebe. Nejradši bych jí odpověděla, že myslím sama na sebe, dokonce pořád. Přemýšlím nad tím, co v mém životě nefunguje. A přesto nejsem schopná změnit ani jedinou věc.

Prášky na spaní ze mě dělají zombie, moje už tak zmatené myšlenky jsou čím dál zmatenější. Posadím se k počítači, otevřu prohlížeč a s pocitem trpkosti do prázdného řádku natukám „jak změnit svůj život“, přestože v poslední době jsem něco podob-

ného zkusila už nesčetněkrát, aniž bych ale narážela na nějaké rozumné výsledky. Objeví se hned několik možností:

- Jak od základu změnit svůj život
- Probud'te svou sexualitu a změňte tak svůj život
- Změňte svůj život a uskutečňte své sny

Kliknu na třetí odkaz, který se mi ve výsledcích vyhledávání nikdy předtím nezobrazil. Článek vysvětluje, že k vyvolání změny je potřeba řídit se „zákonem přitažlivosti“. Nejprve je třeba si přání do nejmenšího detailu vizualizovat. Potom si představit sama sebe, jako by vytoužená změna už nastala. A nadále být za ten dar dostatečně vděčná. Tenhle přístup měl vést k uvolnění potřebné energie, která k nám pak automaticky přitáhne to, co si přejeme.

Taková hloupost! Jak bych se asi tak mohla radovat z toho, že jsem štíhlá, když na mě váha křičí „Paráda, ještě třicet kilo a budeš mít rovný metrák!“ pokaždé, když si na ni stoupnu?

Nicméně i když to zní pěkně, nemám absolutně tušení, co si tak přát. Když se trochu zamyslím, tak bych si třeba přála mít postavu snů (ale zase nechci držet extra přísnou dietu), zábavnější práci – například vedoucí oddělení (ale zase nechci pracovat přesčas), aby mi někdo pomohl v domácnosti (ale pokaždé, když se snažím o tom s Richardem

mluvit, dívá se na mě, jako bych po něm chtěla, aby mi daroval nějaký svůj orgán).

Jeho chrápání slyším až sem. Koneckonců spousta lidí musí snášet chrápání svých partnerů. Dokonce ani Angelina Jolieová, která má doma Brada Pitta, nebude výjimkou. Ačkoli vlastně ano. Nemyslím, že zrovna on chrápe. Představuju si ho přesně jako v té reklamě na parfém, jehož jméno jsem zapoměla: elegantního, záhadného, okouzujícího, něžného a mužného zároveň.

„Přesně tohle potřebuješ, holka!“

„Je to tak. Potřebuju Brada Pitta,“ řeknu nahlas.

Omámená prášky na spaní s potutelným úsměvem otevřu elektronickou poštu a začnu psát e-mail:

„Můj manžel je Brad Pitt, je krásný, okouzující, pozorný, záhadný a něžný. A jsem za to moc vděčná.“

Potlačím zívnutí a spokojeně pošlu zprávu sama sobě.

„Tak a je to, právě jsem změnila svůj život. Brad bude báječný manžel! Nádhera. Ale asi se půjdu zkusit ještě trochu prospat. Dobrou noc všem.“

Mojito místo odpovědi zachrochtá. Horko těžko najdu cestu zpátky do postele a s úlevou si všimnu, že Richard konečně přestal chrápat. Žádné hloupé přání se nikdy nevyrovná pořádnému spánku!

5

Cítím, jak mě někdo hladí na krku. To nevypadá na Richarda...

„Nech mě spát, Mojito!“

Ta potvora musela vyskočit na postel. Šimrá mě na krku tlapkou. Měkoučkou tlapkou. Mmm... Ale je to moc příjemné.

„Dobré ráno, andílku,“ řekne.

Aha, něco se mi zdá, tak fajn. Mojito ostatně nemá tak melodický hlas. Přetáhnu si pokrývku přes rameno, stočím se v posteli hezky do klubíčka a dál sním svůj sladký sen. Mojito sjede tlapkou po krku níž až do výstřihu.

Otevřu oči a vykřiknu:

„Nech toho, Mojito!“

Ale nevidím němou tvář svého zvrhlého psa.

„Aaaaaachchchchch!“

„Dobré ráno, srdíčko moje. Co se děje?“

Dívá se na mě úplně nahý muž a usmívá se. Rozhodně to není Richard.

„Kdo jste? A co děláte v mé posteli? Kde je Richard?“

Napůl pobaveně, napůl překvapeně se pousměje.

„Tak ty už nepoznáš ani vlastního manžela?“

Ještě pod vlivem prášků na spaní se zoufale snažím pochopit, co se děje, prohlížím si toho neznámého člověka, jeho úsměv, vnímám jeho sametový hlas a veselé ohníčky v očích. Ty oči jsem už někde předtím viděla. V kině. V mém oblíbeném filmu *Sedm let v Tibetu*.

A najednou si vzpomenu, co jsem v noci dělala.

„Ach, panebože! Můj manžel je... Brad Pitt!“

„Asi ještě napůl spíš,“ poznamená a políbí mě na rty. „Dej si na čas, udělám zatím kafe.“

V naprostém ochromení jsem schopna vnímat jen nahé tělo toho řeckého boha. Takže jsem napsala přání... a ono se splnilo? Jen tak a tak rychle? Když jsem to dělala, tak jsem o tom ani moc nepřemýšlela!

Zavrtím nevěřicně hlavou. Všechno je přesně jako dřív: ložnice, moje oblečení složené na židli, postel, budík... Pohled mi padne na zářící číslice: 7.20! Přijdu pozdě! Tak dlouho jsem nikdy nespala. Normálně mě kolem šesté vzbudí Richardovo chrápání, ale dnes v noci... nic. Když jsem se vrátila do postele, už jsem nic neslyšela.

„Mami, nevidělas můj diář?“

To mě dokonale probere.

Vyskočím, vklouznu do pantoflů, rozhodnutá přijít tomu na kloub. Najednou mě přepadne hrůza, protože si představím, jak se jde Lucas do kuchyně

nasnídat; jaká bude jeho reakce, až místo otce spatří Brada Pitta?

Z kuchyně ke mně dolehne jeho hlas:

„Jo, máš pravdu, já vím. OK, jdu se podívat...“

Projde kolem mě, vejde do svého pokoje, prohrábne hromadu oblečení na židli a jako zázrakem objeví svůj diář.

„Je to dobrý, tati, mám ho!“ křikne do chodby.
„Ahoj, maminečko, jak ses vyspala?“

„Hotovo!“ ozve se Bradův hlas.

„Bezva, umírám hlady!“

Lucas se žene ke stolu, a vůbec si nevšimne, že mu vyměnili otce.

Našlapuju po špičkách a přemítám o vhodné reakci: mám utéct a schovat se v noční košili s obrázkem Mickeyho Mouse pod deku a předstírat, že jsem mrtvá, nebo mám s tím vrabčím hnízdem na hlavě jít dál a pokusit se pochopit, co jsem to provedla? Vítězí druhá možnost a myslím, že uhádnete proč.

Jeden krok. Dva. Tři. Není to tak těžké. Čtvrtý krok. Kuchyňské dveře.

„Ahojky! Pojd', posad' se, kávu máš na stole.“

Muž, jehož svalnaté tělo se teď rýsuje pod bílým županem, se na mě podívá a usměje se. Co se mi to děje? Kde je *můj* Richard?

Lucas už do sebe naházel svoje cereálie Chocapic, vstává, odchází z kuchyně a nechá mě tu s tím atraktivním a zároveň nechutně dokonalým chla-

pem. Na stole mě čeká můj hrnek s kávou a hned vedle toasty, máslo light, med, sušené meruňky, čerstvá pomerančová šťáva a květina vykouzlená z důmyslně poskládaného ubrousku. Do másla je vyryté srdíčko.

„Kdo to všechno připravil? To vy?“ zeptala jsem se ho nejistým hlasem.

„Ne, já sám, srdíčko moje. Lucas neměl čas, aby mi dnes pomohl.“

Neschopná srovnat si myšlenky jen něco zamumlám. Zoufale zírám na svůj hrnek a snažím se zjistit, jestli se mi to nezdá. Káva je tak lahodná, že lepší jsem ještě nepila. Namažu si toast máslem, rozetřu med, způsobně ukusuju, utírám si koutky úst, nezapomínám dýchat. Mám to pod kontrolou. On se posadí naproti a dívá se na mě s blaženým výrazem, jako bych byla osmý div světa. To mi moc nepomáhá.

Přibatolí se Mojito. Jsem zvědavá, jak bude reagovat. Můj mazlíček se k muži přiblíží, očichá mu nohu, zvedá tlamu, aby se na něj výhružně podíval... a olízne mu ruku. Pak hodí zadkem a odejde. Jako by tu Brad žil odjakživa. Asi mám halucinace!

„Musím se přichystat, přijdu pozdě do práce,“ vysoukám se ze sebe s předstíranou lehkostí.

„Vyžehlil jsem ti košili, máš ji v koupelně.“

„Vážně? No, tak to si ji teda vezmu.“

Jdu do koupelny, otočím klíčem v zámku a skočím do sprchy. Za pár minut vycházím z pokoje ve své oblíbené košili, kterou nikdy nenosím, protože se děsně žehlí.

„Tak já jdu,“ řekne. Vůbec jsem ho neslyšela přijít.
„Měj se hezky.“

Uchopí můj obličej do svých velkých teplých dlaní a něžně mě políbí. Okamžitě se mi rozklepou nohy. Ze stresu. Jasně.

„Děkuju. Vy... ty taky,“ odpovím, když mě konečně pustí.

Couvne a ustaraně si mě prohlíží.

„Není ti nic? Nevypadáš dneska dobře. Měla bys zůstat doma a odpočinout si. Mám zavolat Stéphanovi a říct mu, že nejsi ve své kůži?“

„Já... Ne, je mi fajn.“

Ty oči, jeho vůně... Hlava se mi nebezpečně roztocí, jako bych se ocitla na lodi uprostřed širého moře. V poslední chvíli se zachytím zdi.

„No tak, jdi se natáhnout, srdíčko moje,“ zareaguje, vrátí se ke mně a obejmeme mě. „Zavolám Stéphanovi a všechno s ním vyřídím. Ty budeš odpovídat. K večeri koupím čínu, co ty na to?“

„Máš pravdu, asi to bude rozumnější,“ řeknu ohromeně.

„Miluju tě, víš to?“ zašeptá a políbí mě na čelo.

Přivine mě k sobě a potom odchází, jde pozpátku a zářivě se usmívá.

Jakmile za ním zaklapnou dveře, svezu se podél stěny na zem a můj mazlíček udělá totéž.

A konečně mi dojde, co se děje.

„Můj manžel je Brad Pitt!“ sdělím Mojitovi podruhé.

6

A prostě jen tak je Brad Pitt nebo spíš nový Richard mým manželem... Neskutečné! Je pro mě až moc dobrý. Říkám si, proč si mě vůbec vzal. A ostatně i proč se mnou zůstal. Protože ve vši upřímnosti mám k Angelině Joliové stejně daleko jako Mojito k dostihovému koni. Mám totiž o třicet centimetrů míň (na výšku), o dvacet centimetrů víc (v pase), o dvě kila míň (v oblasti prsou) a o patnáct kilo víc (na zbytku těla).

Už se úplně vidím, jak se s ním procházím po pláži a vysmívám se všem těm ženským, které při pohledu na něj slintají závistí. Zůstanu nad věcí a věnuju jim jen nepatrný vševědoucí úsměv. Rozumí se samo sebou, že pro zachování důstojnosti budu muset zatáhnout břicho a navléct na sebe plážovou tuniku, abych zakryla svoje smyslné tvary, ale to půjde. A jak se asi bude tvářit Lola! Zezelená závistí! Zrovna ona, která na rande chodí zásadně jen s pěknými chlapci a ti najednou nesahají Bradovi ani po kotníky, tedy mému manželovi, zkrátka jemu... No, je vidět, že mám potíže si na to zvyknout. A i pochopit, co se to tu stalo. Víám jenom, že je to paráááádaaaaa!

Připadám si jako Popelka, ze které se stala princezna (teda minimálně manželka prince) mávnutím kouzelné hůlky. A stejně jako v té pohádce vidím hejno ptáčků, kteří poletují kolem mé hlavy. Nesmíme ale zapomínat, že Popelka byla s úderem pŕlnoci nahraná: kouzlo bylo pryč...

„Ach ne! Doufám, že moje přání uprostřed noci nepřestane jen tak fungovat!“

Posadím se k počítači a otevřu elektronickou poštu, abych v ní našla svoje přání a ověřila si, jestli jsem specifikovala expirační dobu. Objevím ho pod desítkou reklamních zpráv, odchozí adresa je moje vlastní:

„Můj manžel je Brad Pitt, je krásný, okouzlující, pozorňý, záhadňý a něžňý. A jsem za to moc vděčná.“

Žádná zmínka o datu minimální trvanlivosti, aspoň že tak.

Zírám na obrazovku, jako by mi mohla vysvětlit, co se mi to přihodilo, když si všimnu úplně dole v okně pošty nové ikony. Vypadá jako hlava malého panáčka s telefonním sluchátkem. Když se na ní zastavím kurzorem myši, objeví se popisek:

„Jmenuju se Tom. Jak vám mohu pomoci?“